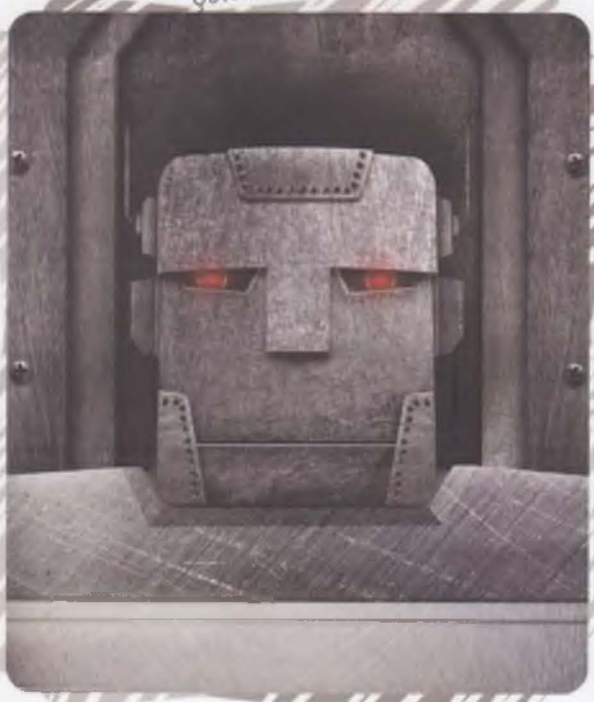
Ted Hughes

DEMİR ADAM

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Roman

Çeviren: Güven Turan

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

3. basım

CAN ÇOCUK

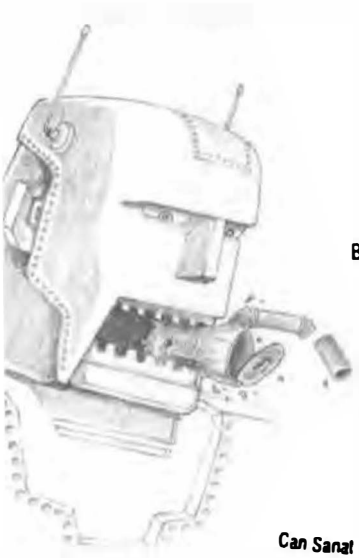
Ted Hughes

DEMİR ADAM

Çeviren: Güven Turan • Resimleyen: Kutlay Sındırgı

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitli
Tasarım Uygulama: Guldal Yurtoğlu

1. Basım: 2011
3. Basım: 1000 adet, Ocak 2015
ISBN 978-975-07-1371-2
The Iron Man, Ted Hughes
© The Estate of Ted Hughes, 1968
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2011
Bu eserin Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Tercumanlık Hizmetleri Ltd.Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Yayıncı Sertifika No: 10758
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 55 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Ozal Matbaası; Sertifika No: 26699
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

BALİNA NASIL BALİNA OLDU?
DEMİR KADIN
İLK DÜNYA HİKÂYELERİ

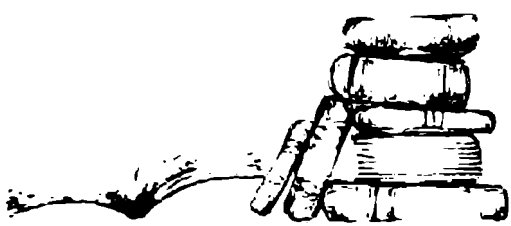
Ted Hughes

16 Ağustos 1930'da İngiltere, Yorkshire'da doğdu. Thom Gunn adlı bir başka şairle birlikte İngiliz şiirinde çığır açmıştır. Şiirlerinde hayvanların vahşiliğini ve kurnazlığını yansıtır. Folklor ve antropolojiye olan ilgisi ve kullandığı Yorkshire lehçesi eserlerine yansır. Keskin zekâsıyla, insanlara, onların hayvansı yönlerini öne çıkararak, fazla duygusallığa kapılmadan yaklaşır. 1956'da ünlü Amerikalı şair Sylvia Plath ile evlenmiştir. The Hawk In The Rain (1957, "Yağmurda Atmaca"), Lupercal (1960), Selected Poems (1962, "Seçme Şiirler"), Selected Poems (1957-1967), Under the North Star (1981, "Kutupyıldızının Altında.")

DEMİR ADAM

İçindekiler

Demir Adam'ın Gelişi, 7
Demir Adam'ın Dönüşü, 15
Demir Adam'la Nasıl Baş Etmeli?, 28
Uzay Yaratığı ve Demir Adam, 35
Demir Adam Meydan Okuyor, 45

Demir Adam'ın Gelişi

Demir Adam tepenin üstüne tırmandı.

Ne zamandır yürümekteydi? Kimseler bilmiyor. Nereden gelmişti? Kimseler bilmiyor. Nasıl yapılmıştı? Kimseler bilmiyor.

Bir evden daha büyük, tepenin üstünde dikildi Demir Adam, tam kenarında, karanlıkta.

Rüzgâr, ıslık çalıyordu demir parmakları arasında. Bir çöp bidonuna benzeyen ama bir yatak odası kadar büyük olan kocaman kafası ağır ağır sağa döndü, ağır ağır sola döndü. Demir kulakları döndü bir o yana, bir bu yana. Denizin sesini duyuyordu. Otomobil farına benzeyen gözleri, önce beyaz, sonra kırmızı, daha sonra kızılötesi ışıyarak denizi aradı. Demir Adam daha önce hiç mi hiç deniz görmemişti.

Arkasından bastıran sert rüzgârla sallandı. İleriye doğru eğildi, yüksek yarın kıyısında.

Ve sağ ayağı, kocaman sağ ayağı kalktı yukarı, önce boşluğa doğru ve Demir Adam ileri doğru bir adım attı, yarın başında, sonsuzluğa doğru.

GÜMBÜRRRR!

Yardan aşağı tepetaklak yuvarlandı Demir Adam.

GÜMBÜR!

GÜMBÜR!

GÜMBÜR!

Kayadan kayaya, kökten köke, ağır ağır yuvarlanıyordu. Ve çarpa çarpa inerken demir ayakları yerinden söküldü.

Demir kolları döküldü ve demir elleri demir kollarından kopup düştü.

Büyük demir kulakları koptu ve gözleri yerinden oynadı.

Büyük demir kafası koptu.

Her bir parça yuvarlandı, dağıldı, çarptı, tosladı, tangırdadı ve döküldü aşağıdaki kayalık kıyıya.

Onlarla birlikte birkaç kaya da yuvarlandı.

Sonra sessizlik.

Sadece Demir Adam'ın parçalarının sessiz ve kıpırtısız, darmadağın yattığı kayalık kıyıyı kemiren denizin sesi.

Sadece kıyıya vurmuş, içi kum dolu eski bir gemici postalının yanındaki demir ellerden birinin parmakları, sırtüstü düşüp kalmış bir yengeç gibi, bir dakika kadar kıpırdadı. Sonra onlar da kıpırtısız kaldı.

Yıldızlar, gökte yolculuklarını sürdürdü, rüzgâr

yarın tepesindeki otları çekiştirirken, deniz fokurdarken ve gürülderken.

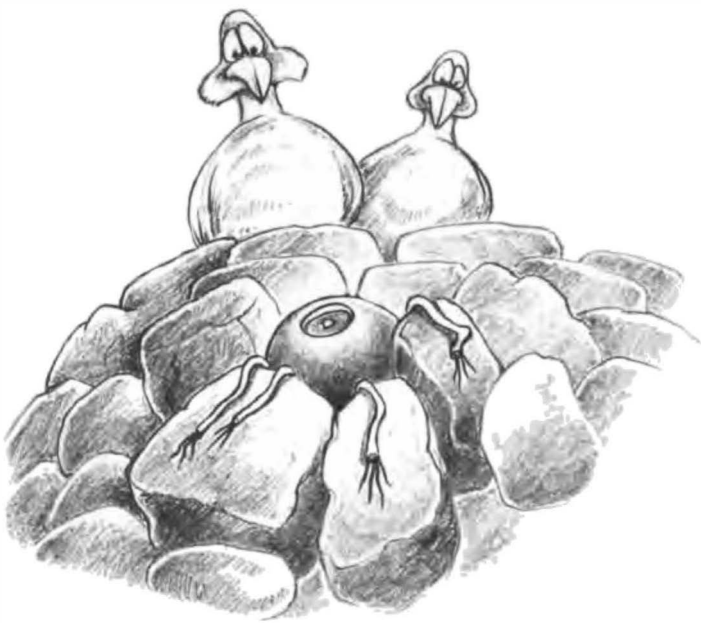
Demir Adam'ın düşmüş olduğundan kimsenin haberi yoktu.

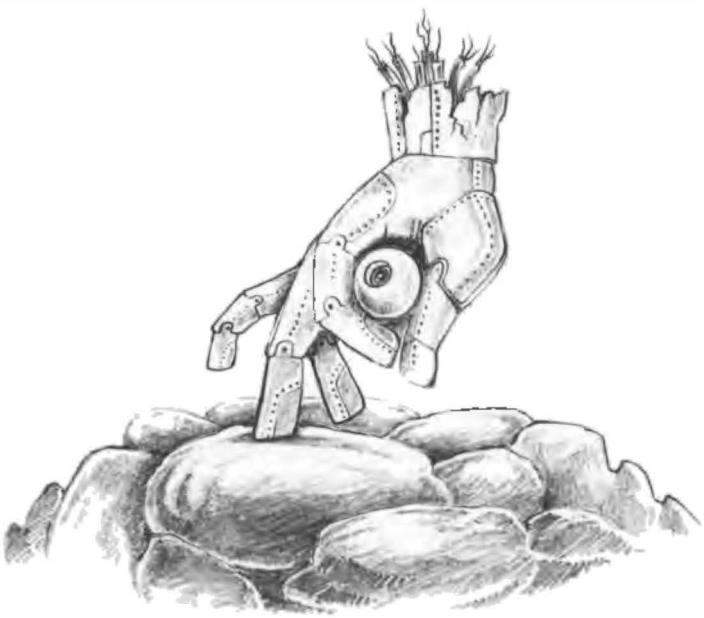
Gece geçti.

Şafaktan hemen önce, karanlık maviye dönerken ve kayaların şekilleri birbirinden ayırt edilirken, iki martı uçtu çığlıklar atarak kayaların üzerinden. Kumluk bir yere indiler. Yarın üzerinde, içinde iki yavruları olan bir yuvaları vardı. Şimdi yiyecek arıyorlardı.

Martılardan biri havalandı. Aaahkahkahkah! Bir şey görmüştü. Keskin kayalara sürtünürcesine uçtu. İndi ve bir şey aldı gagasına. Parlak, yuvarlak, sert bir şeydi bu. Demir Adam'ın gözlerinden biriydi. Onu alıp eşine götürdü. İkisi bu garip şeye dikkatle baktılar. Göz de onlara bakıyordu. Bir o yana bir bu yana yuvarlanarak bir o martıya bir öteki martıya baktı. Martılar onun, kabuğunun içinden kendilerine gözleyen garip bir cins istiridye olduğuna karar verdiler.

Sonra öteki martı uçtu, döndü havada, indi yere ve bir şey aldı gagasına. Ağır, garip bir nesne. Martı bu ağır şeyi yavaş yavaş, çeke çeke, alçaktan uça uça getirdi. En sonunda gözün yanına bırakabildi. Bu yeni şeyin beş bacağı vardı. Kımıldıyordu. Martılar bunun acayip bir yengeç olduğuna karar verdiler. Acayip bir yengeçle acayip bir istiridye bulduklarını düşündüler. Demir Adam'ın gözüyle Demir Adam'ın sağ elini bulduklarından habersizdiler.

Ama gözle sağ el yan yana geldiğinde göz, ele baktı. Mavi mavi ışıdı. El, üç parmağı ve başparmağı üzerinde dikildi ve işaretparmağını bir burun gibi ileri uzattı. Etrafı yokladı. Göze dokundu. Neşeyle gözü tuttu ve ortaparmağının altına sıkıştırdı. Göz, işaret-

parmağı ile başparmak arasından dışarıya baktı. El artık görebiliyordu.

Çevresine bakındı. Sonra birden ileriye atıldı ve dimdik öne uzattığı bir parmağıyla dürttü martılardan birini, ardından öteki martıya atılıp onu da dürttü. Martılar korku çığlıkları atıp rüzgârda savrularak havalandılar.

Ardından taşlar üzerinde ağır ağır dolandı el, yoklayarak çevreyi. Birden ileriye doğru koşturdu, bir şeyi yakaladı ve çekiştirdi. Ama bu şey iki kaya arasına sıkışmıştı. Demir Adam'ın kollarından biriydi bu şey. Sonunda el, kolu bıraktı ve kayalar arasında oraya buraya seğirterek dolandı ve durdu sonra, usulca dokundu bir şeye. Bu öteki eldi. Bu yeni bulunan el doğruldu ve gözü olan elin küçük parmağını kavradı ve yedilmesine[1] izin verdi. Şimdi, görenin körü götürdüğü bu iki el, parmak uçlarında yürüyerek, birlikte kolun yanına gittiler ve çekerek onu sıkıştığı yerden kurtardılar. Gören el, kolun bileğine geçip yerleşti. Kol, elin üstünde kalkıp yürümeye başladı. Öteki el, eskisi gibi, tutunmuştu onlara ve bu garip üçlü aramayı sürdürdü.

Bir göz! İşte oradaydı, aklı karalı bir çakılın yanında onlara sessiz sedasız göz kırpıp duruyordu. Gözlü el, yeni bulunan gözü kör ele taktı ve artık her

---

[1] Birinin kılavuzlugunda gitmek. (Y.N.)

iki el de görebiliyordu. Kayalar arasında koşmaya başladılar. Az sonra bir bacak buldular. Hep birden bacağın üstüne atladılar ve bacak, üstüne tutunmuş elin ardında sallanıp duran kolla birlikte hoplamayı sürdürdü kayaların üstünde. Öteki el, bacağa tutunan ele yapışmıştı. İki el, gözleriyle, bacağı yönlendiriyor, bir o yana bir bu yana döndürüyorlardı, bir binicinin atını yönlendirişi gibi.

Az sonra bir başka bacakla öteki kolu da buldular. Artık her el, avcunun içindeki göz ve bileğinden sarkan kolla, her biri ayrı bir bacağa binmiş, dolanıyorlardı kıyıda. Hop, hop, hop, hoplaya zıplaya dolaşıyorlar, kayaların arasını yokluyorlardı. Biri, bir kulak buldu, ötekisi dev gövdeyi bulduğunda. Sonra becerikli eller bacakları gövdeye taktı, ardından her bir kol ötekini taktı gövdeye ve gövde bacakları ve kollarıyla doğruldu, kafası yerinde olmaksızın. Gözlerini avuçlarında tutarak dolanmaya başladı denizin kıyısında, yitik kafasını arayarak. İşte oradaydı kafası gözsüz, kulaksız, kırmızı deniz yosunlarından bir yuvada durmaktaydı. Hiç beklemeden kafasını yerine taktı Demir Adam, sonra gözlerini yerleştirdi ve artık bir kulağı hariç, her şeyi yerli yerindeydi. Yitik kulağını aramaya başladı kıyıda gidip gelerek, güneş denizden yükselir, gün başlarken.

Yarın yukarılarında iki martı tünemişti bir çıkıntıda. Aşağılarda dev gibi bir adamın kayalar arasında

gidip gelmesini izliyorlardı. Çıkıntının üstündeki yuvalarında, ikisinin arasında, kocaman demir bir kulak durmaktaydı. Martılar yiyemiyordu. Yavru martılar yiyemiyordu. Orada, çıkıntının üstünde, öylece duruyordu kulak.

Çok aşağılarda aramasını sürdürüyordu Demir Adam.

Sonunda durdu ve denize baktı. Kulağını denizin çaldığını mı düşünüyordu? Belki de denizin, kendisi darmadağın yatarken geldiğini ve kulağıyla birlikte çekilip gittiğini düşünüyordu.

Denize doğru yürüdü. Kıyıda kırılan dalgaların içine ilerledi ve orada bir süre durdu, dalgalar dizlerinde kırılıyordu. Sonra derinlere, derinlere ve daha da derinlere yürüdü.

Martılar havalandılar ve artık kabaran dalgaların arasında ağır ağır ilerleyen büyük demir kafanın üstüne doğru daldılar. Gözler, dalgaların tam üzerinde alev alev görünmekteydi, büyük bir dalga üstlerini kapatana ve köpükler başının üstünde fışkırana dek. Başın suyun altında ilerleyişi hâlâ belli oluyordu. Bir dalganın çekilmesi sırasında bir an için gözler ve kafanın üst kısmı belirdi. Gözler yeşildi şimdi. Sonra deniz yeniden gözleri ve kafayı örttü.

Martılar, ağır ağır açık denize doğru ilerleyen köpüklerin üzerinde bir süre dönüp durdular.

Demir Adam'ın Dönüşü

Bir akşamüstü, bir çiftçinin Hogarth adlı oğlu, denize dökülen bir derenin kıyısında balık avlıyordu. Hava, balık avlamaya uygun olmayacak bir şekilde kararmaktaydı, oltası çalılara ve yosunlara takılıp duruyordu. Sonunda avlanmayı kesip dere boyunca yürüdü ve durup vadinin yukarılarındaki ormandan gelen baykuş ötüşlerini ve ardından duyulan denizin sesini dinledi. "Hişşşt, diyordu deniz. Ve tekrar, hişşşt. Hişşşt. Hişşşt. Hişşt.

Birden, garip bir duyguya kapıldı. Gözelteniyormuş gibi geldi ona. Korktu birden. Ardına döndü ve yüksek tepeye doğru tırmanan tarlaya baktı. Tepenin tam üstünde dümdüz bir kayalık yalıyar ve ardında da deniz duruyordu. Tam ufuk çizgisinde, alacakaranlıkta, iki yeşil ışık parlıyordu. Tepenin üstünde bu iki yeşil ışık ne arıyordu?

Sonra Hogarth bakarken kocaman kapkara bir şekil tepenin üstüne tırmandı. İki ışık göğe yükseldi. Bunlar, dev şeklin gözleriydi. Dev gibi kapkara bir şekil, evden daha kocaman, kapkara, akşam alacasında yükseliyordu, yeşil, otomobil farı gözleriyle. Demir Adam! Orada, tepenin üstünde durmuş, içerilere doğru bakıyordu. Hogarth koşmaya başladı. Koştu, koştu. Eve. Demir Adam geri dönmüştü.

Sonunda eve ulaştı ve nefes nefese, tıkana tıkana anlattı her şeyi babasına. Demir Adam! Bir Demir Adam! Bir dev!

Babası kaşlarını çattı. Annesinin rengi attı. Küçük kız kardeşi ağlamaya başladı.

Babası çiftesini aldı duvardan. Oğluna inanmıştı. Dışarı çıktı. Kapıyı kilitledi. Otomobiline bindi, komşu çiftliğe doğru sürdü.

Ama çiftçi güldü. Şişman kırmızı bir adamdı, şişman, kırmızı ağızlı bir gülüşü vardı. Gülmesi bitti-

ğinde, gözleri de kırmızı olmuştu. "Demir Adam mı? Saçmalık!" dedi.

Sonra Hogarth'ın babası otomobiline geri döndü. Artık hava kararmış ve yağmur yağmaya başlamıştı. Bir sonraki çiftliğe doğru sürdü otomobilini.

O çiftçi de kaşlarını çattı. İnanmıştı. "Yarın," dedi, "bunu araştıralım, neymiş bu Demir Adam. Ayakları nasıl olsa toprakta iz bırakır."

Hogarth'ın babası otomobiline döndü. Avluda otomobilini çevirirken farların aydınlığında garip bir şey gördü. Orada yarım bir traktör duruyordu, yarısı koparılmış, ortadan kaybolmuştu. Otomobilinden indi. Öteki çiftçi de gelmişti bakmaya. Traktör ısırılmıştı; çelikte büyük diş izleri vardı.

Hiçbir açıklaması yoktu bunun! İki adam birbirlerine baktı. Kafaları karışmıştı ve korkmuşlardı. Bir traktörü kim ısırıp ortadan ikiye ayırabilirdi ki? Orada, avluda, yağmur altında, gece, onlar evde konuşurlarken olmuştu bu.

Çiftçi içeri koştu ve kapıyı ardından sürgüledi.

Hogarth'ın babası otomobiline atlayıp geceye ve yağmura sürdü, gidebildiğince hızla, evine doğru.

Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Hogarth'ın babası hızla sürüyordu otomobili. Farlar, yolu ve çalıları aydınlatıyordu.

Birdenbire yolun sonunda, yüksek ağaçların tepesinde bir çift far... Ağaçların tepesinde far mı? Nasıl olur?

Hogart'ın babası gaz kesti, o ışıkların ne olduklarını anlamak için yukarı baktı, ağaçların tepesine doğru.

Tam hızını kesmişti ki dev gibi bir demir ayak yolun ortasına iniverdi, tek kişilik bir yatak kadar iri bir ayaktı bu. Ve farlar yakınlaştı biraz daha. Ve dev bir el, otomobilin ön camına doğru uzandı.

Demir Adam!

Hogarth'ın babası gaza bastı, otomobilini demir ayağa doğru sürdü.

Küüüt! Ayağa çarptı ve onu itti önünden.

Hızlı, daha hızlı sürdü otomobilini. Ve ardında, yolun ortasında, demir bir gökdelenin devrilmesine benzer bir tangırtı, çangırtı koptu. Demir dev, ayağı yerden kesilince devrilmişti sırtüstü.

Ve Hogarth'ın babası sağ salim evine ulaşabildi.

AMA

Ertesi sabah bütün çiftçiler kızgın kızgın bağ-

rışıyordu. Neredeydi traktörleri? Toprak kazıcıları? Sabanları? Pullukları? Bölgedeki bütün çiftçilerin, demir-çelik bütün tarım araçları ortadan kaybolmuştu. Nereye gitmişlerdi? Kim çalmıştı hepsini?

İpuçları vardı ortada. Orada burada, yarım bir tekerlek ya da yarım bir şaft ya da yarım bir çamurluk, ısırıldıkları yerdeki dev diş izleriyle duruyordu. Nasıl ısırılmış olabilirlerdi? Çelik ısırılır mıydı ki?

Ne olmuştu?

Bir başka ipucu daha vardı.

Çiftlikten çiftliğe, tarlaların yumuşak toprağı üzerinde, dev ayak izleri uzanıyordu, her biri tek kişilik yatak büyüklüğünde.

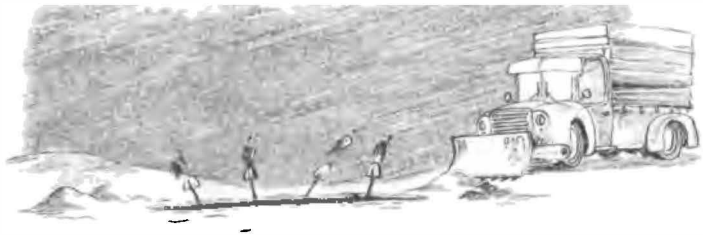
Çiftçiler, korkmuş, sessiz, şaşkın bir topluluk olarak, izlerin ardından gittiler. Ayak izlerinin uğradığı her çiftlikte, bütün metal makineler kaybolmuştu ortadan.

Sonunda, ayak izleri tekrar, küçük çocuğun bir gece önce balık avlarken Demir Adam'ın ortaya çıkışını gördüğü yarın üstüne geri dönüyordu.

Yarın yüzeyinde, kayaların üzerinde, kocaman bir gövdenin kayarken bıraktığı derin izler vardı. Aşağıda, deniz yükselmişti. Kurşuni, boş, bir giden bir gelen bir deniz. Demir Adam, denize dönmüştü.

VE

Öfkeli çiftçiler bağrışmaya başladı. Demir Adam bütün makinelerini çalmıştı. Yemiş miydi hepsini?

Her neyse, almıştı işte. Gitmişti hepsi. Ya gene gelirse? Neleri alırdı bu kez? İnekleri mi? Evleri mi? İnsanları mı?

Bir şeyler yapmak zorundaydılar.

Polise gidemezlerdi, orduyu çağıramazlardı; çünkü hiç kimse bu Demir Canavar'la ilgili anlatacaklarına inanmazdı. Kendi başlarına bir çözüm bulmaları gerekiyordu.

Ne yaptılar peki?

Demir Adam'ın tırmandığı dik yarın üstündeki tepenin eteklerinde derin, kocaman bir çukur kazdılar. Evden daha büyük, birbiri üstüne duran üç kocaman ağaçtan daha derin bir çukur. Akıllara durgunluk verecek bir çukur. Kenarları da duvar gibi dümdüz yükseliyordu.

Çıkan bütün toprağı bir yana yığdılar.

Çukuru dallarla, dalların üstünü samanla, samanın üstünü de toprakla kapattılar ve böylece, iş bittiğinde, çukur yeni sürülmüş bir tarlaya benzemişti.

Sonra da çukurun yanına, tepenin üstüne tırma-

nan yamacın karşı tarafına eski, paslı bir kamyon koydular. Bu, yem olacaktı. Demir Adam'ın denizden çıkıp tepenin üstüne tırmanacağını ve kırmızıya boyanmış eski kamyonu göreceğini ve onu çiğneyip yutmak için aşağı ineceğini tasarlıyorlardı. Ama kamyona giderken çukurun üzerinden geçmesi gerekecekti ve adımını samanlar ve dallar üzerinde durmakta olan toprağa attığında, bunlar ağırlığını çekemeyeceği için küüüt diye çukura düşecekti ve bir daha da dışarı çıkamayacaktı. Onu çukurun dibinde bulacaklardı. Sonra, henüz yemediği birkaç buldozeri ve toprak kürüyücüyü getirecekler ve toprak yığınını üstüne itip onu o çukura sonsuza dek gömeceklerdi. Onu ele geçirdiklerinden emindiler artık.

Ertesi sabah, büyük bir heyecanla, bütün çiftçiler bir araya toplandılar ve kurdukları tuzağa bakmaya gittiler. Dikkatle biraz yakına gittiler, her an Demir Adam'ın ellerinin çukurun kenarlarını tırmaladığını görmeyi bekliyorlardı. Dikkatli dikkatli yaklaştılar.

Kırmızı kamyon bıraktıkları gibi duruyordu. Toprak hiç bozulmamıştı, bıraktıkları gibi duruyordu. Her şey bıraktıkları gibiydi. Demir Adam gelmemişti.

O gün de gelmedi.

Ertesi sabah, bütün çiftçiler gene geldi. Her şey bıraktıkları gibi duruyordu hâlâ.

Ve bu böylece günlerce, günlerce sürüp gitti. Demir Adam gelmek bilmiyordu.

Çiftçiler onun gelip gelmeyeceği konusunda kuşkuya kapılmaya başladılar. Hiç gelmeyecek miydi acaba, merak etmeye başlamışlardı doğrusu. Makinelerine ne olduğu konusunda bir şeyler uydurmaya başlamışlardı. Traktörleri ve otomobilleri yiyen bir Demir Canavar'a pek fazla inanan çıkmayacaktı.

Daha sonra, yem yerine kullandıkları kırmızı kamyonu sahibi gereksinimi olduğu için geri aldı. Geriye, çok güzel hazırlanmış, yemsiz bir tuzak kalmıştı. Sonradan dökülen toprağın üzerinde de otlar bitmeye başlamıştı.

Çiftçiler çukuru yeniden toprakla doldurmaktan söz etmekteydiler. Ne de olsa, böyle bir çukur böyle başıboş bırakılmamalıydı, sonra içine biri düşebilirdi. Bir yabancı oradan geçerken üzerine basabilir ve dibi boylayabilirdi.

Ama doldurmak istemiyorlardı çukuru. Kazmak için az uğraşmamış, yorulmamışlardı. Ayrıca içlerinde Demir Adam'ın geri döneceğine ilişkin gizli bir korku vardı, bu çukur da ona karşı kullanacakları tek silahtı.

Sonunda, insanları uzak tutmak üzere küçük bir uyarı levhası koydular: "DİKKAT-TEHLİKE" Ve öylece bıraktılar çukuru.

Hogarth adlı küçük çocuğun aklına birden bir fikir geldi. O çukuru tilki avlamak için kullanabilirdi. Bir gün ölü bir tavuk buldu ve tuzağın üstündeki gev-

şek toprağın üzerine attı. Akşama doğru da yakındaki bir ağaca tırmanıp bekledi. Uzun bir süre bekledi. Bir yıldız çıktı. Denizin sesini duyabiliyordu.

Sonunda işte, çukurun başında bir tilki duruyordu. Kocaman kırmızı bir tilkiydi ve ölü tavuğa bakıyordu. Hogarth soluğunu tutup bekledi. Tilki de kıpırdamadan duruyor, tavuğa doğru havayı koklayıp duruyordu. Ama ayak atmıyordu tuzağın üzerine. Kazılmış toprağın etrafındaki geniş çemberde ağır ağır yürüdü ve başladığı noktaya döndü, bu arada da durmadan tavuktan yana havayı koklayıp duruyordu. Ama tuzağa da adım atmıyordu. O toprağın sağlam olmadığını anlayacak kadar kurnaz mıydı sahiden?

Tam o sırada koklamayı kesti. Başını çevirdi ve yarın tepesine doğru baktı. Hogarth, tilkinin ne gördüğünü merak ederek, yarın tepesine çevirdi bakışlarını.

Akşam göğünün mavisi içinde bütün heybetiyle Demir Adam duruyordu orada, yarın tam ucunda, arazinin içlerine doğru bakıyordu.

Tilki bir anda gözden kayboluverdi.

Şimdi ne olacaktı?

Hogarth, dikkatle, sessizce, nefes almaya bile çekinerek ağır ağır ağaçtan indi. Eve gidip babasına haber vermeliydi. Ama ağacın dibinde durdu. Akşam göğünde görünmüyordu artık Demir Adam. Yarın üstünden tekrar denize mi dönmüştü? Yoksa tepeden inmiş, göğün karanlığında, Hogarth'a ve çiftliklere doğru mu geliyordu?

Sonra anladı ne olup bittiğini Hogarth. Garip bir kopartma ve parçalama sesi duyuyordu. Demir Adam, tepeyi kuşatan dikenli telleri söküyordu. Az sonra, Demir Adam yaklaştıkça yakınına, görebildi Hogarth onun dikenli telleri nasıl direklerinden söküp makarna gibi birbirine dolayıp yediğini. Demir Adam dikenli tel yiyordu!

Ama böyle, tel çit boyunca yiye yiye ilerlemeyi sürdürürse tarlanın tam ortasındaki tuzağın yanına bile yanaşmayacaktı. Bütün bir gece, çit boyunca çevrede dolaşabilir, telleri sarıp yiyebilirdi ve hiçbir çit onu tuzağın yanına getirmezdi.

Hogarth'ın aklına bir fikir geldi. Cebinde, birçok şeyle birlikte, büyük bir çivi ve bir de çakı vardı. Onları cebinden çıkardı. Cesaret edebilecek miydi? Aklına gelen fikir korkutuyordu onu. Akşam alacasının sessizliğinde çiviye çakısının bıçak ağzıyla vurmaya başladı.

"Çın, Çın, Çın!"

Metalin sesiyle birlikte Demir Adam'ın elleri durdu. Birkaç saniye sonra, ağır ağır başını çevirdi ve far benzeri gözleri Hogarth'tan yana ışıldadı.

Tekrar, "Çın, Çın, Çın!" diye çınladı çivinin üstünde çakı.

Demir Adam ağır ağır üç adım attı Hogarth'a doğru ve tekrar durdu. Artık karanlık iyice basmıştı. Kıpkırmızı parlıyordu farlar. Hogarth iyice sokuldu ağacın gövdesine. Kendisiyle Demir Adam arasında tuzağın geniş ağzı uzanıyordu.

"Çın, Çın, Çın!" diye yeniden çarptı çiviyle bıçağın ağzını birbirine.

Ve işte gelmeye başlamıştı Demir Adam kendisine doğru. Hogarth onun ağır adımları altında toprağın sarsıldığını hissediyordu. Kaçmak için çok mu geç kalmıştı? Hogarth kendisine doğru uzanan, son derece iştah açıcı sesler çıkaran metallerin yerini arayan Demir Adam'a bakakaldı.

"Çın, Çın, Çın!" diye bıçak çınladı çivide. Ve

ÇATIRRRR!

Demir Adam gözden kayboldu.

Çukura düşmüştü. Demir Adam çukurun dibini boylamıştı. Hogarth çukura yaklaştı. Demir Adam aşağıda debelenirken toprak sarsılıyordu. Hogarth büyük çukurun içine bir göz attı. Çok aşağıda zifiri karanlık içinde iki koyu kırmızı lamba ona doğru ışıl-

dadı. Demir Adam'ın iç organlarının, büyük bir kamyonun dik bir yokuşu çıktığı sırada vites kutusundan gelen gacırtıları gibi gacur gucur işlediğini duyuyordu. Hogarth yola koyuldu. Evine doğru koştu, koştu koştu, koştu; büyük haberi evdekilere yetiştirecekti. Yolu üstündeki köy evlerini geçip giderken ve babasının çiftliğinin yoluna saparken, "Demir Adam tuzağa düştü!" diye bağırıyordu, "Demir Dev'i yakaladık!"

Çiftçiler, Demir Adam'ı derin çukurun dibinde debelenir gördüklerinde, sevinç çığlıkları atmaya başladılar.

Demir Adam ışıklar saçarak bakıyordu aşağıdan onlara, gözleri bir kırmızı bir mor ışıklar saçıyor, mordan beyaza dönüşüyor, beyazdan bir alev burgacı gibi kararıyor ve kızarıyordu ve içindeki çarklar gacır gucur işliyor; ama bu kenarları dimdik çukurdan tırmanıp çıkamıyordu dışarıya.

Daha sonra, otomobillerin farlarıyla aydınlatılan alana çiftçiler toprak kürüyücüler ve buldozerler getirdiler ve debelenip duran Demir Adam'ın üzerine daha önce, çukuru kazarken çıkarttıkları ve bir yana yığdıkları toprağı kürümeye başladılar.

Toprak üzerine yağmaya başladığında, Demir Adam tekrar tekrar kükredi. Ama çok geçmeden kükremesi kesildi. Çukur toprakla dolmuştu bile. Ardından Demir Adam tam bir sessizliğe gömülmüş, üzerine yığılan onca toprağın altında sıkışıp kalmıştı

ve çiftçiler toprak yığmaya devam ederek üzerinde önce bir tümsek, sonra da bir tepecik oluşturmuşlardı. Çiftçiler, Demir Adam eskilerini yemiş olduğu için yenilerini aldıkları traktörleriyle tepeciğin üstünde bir gidip bir gelerek toprağı iyice sıkılaştırdılar. Sonra hepsi neşe içinde konuşa konuşa evlerine geri döndüler. Hepsi de Demir Adam'ı son kez görmüş olduklarından emindi.

Sadece birdenbire Hogarth'ın içini bir hüzün kapladı. Suçluluk duymaya başlamıştı. Önünde sonunda kendisiyle işte, Demir Adam'ı çukurun dibine çekmek için aldatan.

Demir Adam'la Nasıl Baş Etmeli?

Sonra, ertesi yıl ilkyaz geri geldi, tomurcukların içinden yapraklar büklüm büklüm dışarı çıktı, fulyalar toprağı kapladı ve her tarafta çimenler yeşil uçlarını gösterdi. Demir Adam'ın üstündeki yuvarlak tepe, taze çimenle kaplanmıştı. Yaz bitmeden, güzel tepeciğin üzerindeki incecik çimenlerde koyunlar otluyordu. Demir Adam'ı hiç duymamış olanlar, denize giderlerken yanından geçtikleri yeşil tepeyi gördüklerinde, "Ne güzel bir tepe! Ne mükemmel bir piknik yeri!" diyorlardı.

Ve böylece tepenin üstünde piknikler yapılmaya başlandı. Çok geçmeden bir patika oluştu tepeciğin üstüne tırmanan, birbirlerinin fotoğraflarını çekmek, bir sandviç yemek isteyen insanların ayaklarıyla.

Bir gün, bir baba, bir anne, bir küçük oğlan ve bir küçük kız otomobillerini durdurdu ve piknik yapmak

için tepeyi tırmandı. Demir Adam'dan söz edildiğini hiç duymamışlardı ve bu tepenin ezelden beri orada durduğunu düşünüyorlardı.

Bir masa örtüsü serdiler çimenlerin üstüne. Sandviç tabağını, büyük bir tartı, kızarmış pilici, bir şişe sütü, bir kâse domatesi, bir torba dolusu haşlanmış yumurtayı, bir kalıp tereyağını ve bir kocaman ekmeği, peynirleri, tuzu-biberi ve bardakları yerleştirdiler üzerine. Baba, ocağı yaktı ve çay suyu kaynatmaya başladı ve hep birlikte suyun kaynamasını beklerken, masmavi göğün altında halılara yaslanarak yiyeceklerini çiğnemeye koyuldular.

Baba birdenbire, "Çok garip!" dedi.

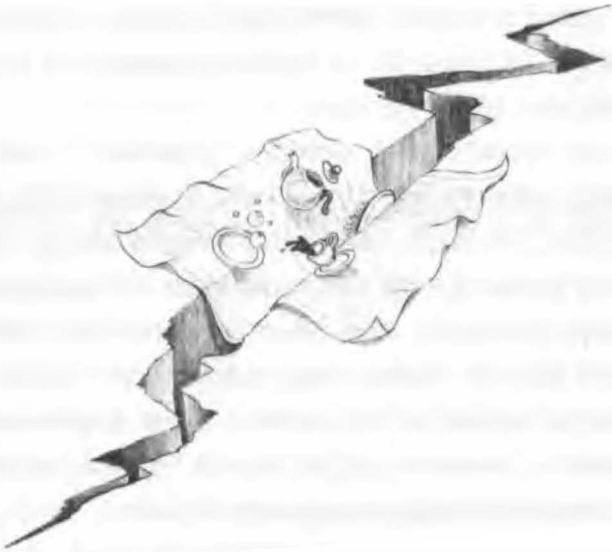
"Ne oldu?" diye sordu anne.

"Toprağın sarsıldığını hissettim," dedi baba, "şurada, tam altımızda."

"Belki Japonya'da deprem olmuştur," dedi anne.

"Japonya'da deprem mi oldu?" diye haykırdı küçük oğlan. "Nasıl oldu, nasıl oldu?"

Bunun üzerine baba, uzak bir ülkede olan, binaları sarsan, göllerdeki suyu boşaltan bir depremin dünya çevresine nasıl dalgalar gönderdiğini anlattı. Uzak ülkelerdeki insanlar onu sadece topraktan gelen küçük bir titreşim gibi algılıyorlardı. Güney Amerika'da bir kenti yerle bir eden bir deprem, Polonya'daki bir evin duvarındaki bir resmin belli belirsiz sallanmasına yol açabiliyordu. Ama baba bütün

bunları anlatırken anne kısa bir şaşkınlık çığlığı attı, sonra da haykırdı.

"Tavuk!" diye bağırdı. "Peynirler! Domatesler!"

Herkes yerinden fırladı. Masa örtüsünün ortası çökmüştü. Bakarlarken çöküş derinleşti ve bütün yiyecekler, masa örtüsünü de sürükleyerek toprağın içinde kayboldu. Altlarındaki toprak çatlıyordu, masa örtüsü gözleri önünde ağır ağır büküldü ve çatlağın içinde yitip gitti ve toprakta oluşan karanlık çatlağa bakakaldılar. Çatlak büyüdü, genişledi ve aralarında uzamaya başladı. Anne ile kız bir tarafta, baba ile oğlan öbür tarafta kalmışlardı. Küçük ocak, büyüyen çatlağın içine yuvarlandı bir tangırtıyla ve çaydanlık da ardından gözden kayboldu.

Gözlerine inanamıyorlardı. Büyüyen çatlağa bakakalmışlardı. Sonra bakıp dururlarken, dev gibi bir demir el çatlaktan çıktı, havayı pençeledi, çatlağın çevresindeki çimenliğin üzerini yokladı. Neredeyse küçük oğlana değecekti; ama sırtüstü devrildi oğlan yere. Anne haykırdı. "Otomobile koşun," diye bağırdı baba. Hep birlikte koştular. Otomobile atladılar. Tam gaz oradan uzaklaştılar. Ardlarına bile bakmadılar.

Bu yüzden de bir yatak odası gibi kare şeklindeki büyük demir bir başın, kırmızı ışıklar saçan far gözleriyle, tam tepesinin üstünde masa örtüsü, onun da üstünde tavuk ve peynirlerle, tepeciğin ortasından yükseldiğini göremediler. Demir Adam kendini çukurdan kurtarmıştı.

Çiftçiler Demir Adam'ın kendini kurtardığını öğrenince dertli dertli inlediler. Ne yapacaklardı şimdi? Orduyu çağırmaya karar verdiler. Ordu, Demir Adam'ı tanksavar toplarıyla paramparça edebilirdi. Ama Hogarth'ın başka bir fikri vardı. Önce çiftçiler, en başta da kendi babası, onu dinlemek istemedi. Ama sonunda hepsi kabul etti. Evet, Hogarth'ın fikrini bir deneyeceklerdi. Evet, başarısız olursa ordudan yardım isteyeceklerdi.

Bir gece ve bir gün boyunca kilometrelerce dikenli telden başka bahçe kapılarından söktüğü menteşeleri, hedeklerdeki teneke kutuları, üç yepyeni traktörü, iki otomobil ve bir kamyonu yiyen Demir Adam, bir

akağaç kümesinin altında dinleniyordu. Kendini hemen hemen gizleyen sık yapraklı kalın dallar altında uzanmıştı orada ve gözleri açık mavi ışıldıyordu.

Çiftçiler otomobilleriyle yoldan doğru yanına yaklaşmışlardı, bir şeyler ters giderse hemen kaçıvereceklerdi. Akağaçlara elli metre kala durdular. Sahiden bir canavardı bu Demir Adam. İçlerinden bir kısmı onu ilk kez böylesine yakından görüyordu. Göğsü bir sığır kamyonu kadar genişti. Kolları vinçler gibiydi ve belki de eski dikenli telleri yemekten biraz paslanmaya başlamıştı.

Hogarth, Demir Adam'ın yakınına kadar yürüdü.

"Merhaba," diye bağırdı ve durdu. "Merhaba, Demir Adam Bey."

Demir Adam hiç kıpırdamadı. Gözleri değişmedi.

Sonra Hogarth paslı bir at nalı aldı ve bir taşın kenarına vurdu: Kılank, Kılank, Kılank!

Demir Adam'ın gözleri bir anda koyu mavi oluverdi. Sonra mor oldu. Ardından kırmızı. Ve sonunda da bir otomobil farı gibi bembeyaz. Duyduğunu belli eden tek değişiklik de bu oldu Demir Adam'daki.

"Demir Adam Bey," diye bağırdı Hogarth. "Bizde senin hoşuna gidecek çok demir var, istediğin kadar yiyecek var ve hiç karşılık istemiyoruz onlar için sadece çiftliklerimizi yeme, yeter."

Demir Adam yerinden doğruldu. Ağır ağır döndü ve dimdik Hogarth'a bakmaya başladı.

"Seni tuzağa düşürdüğümüz için üzgünüz," diye bağırdı küçük oğlan. "Söz veriyoruz, seni bir daha aldatmayacağız. Bizi takip edersen istediğin metallere kavuşursun. Bronzlara da. Alüminyumlara da. Ve birçok eski krom. Bizi izle."

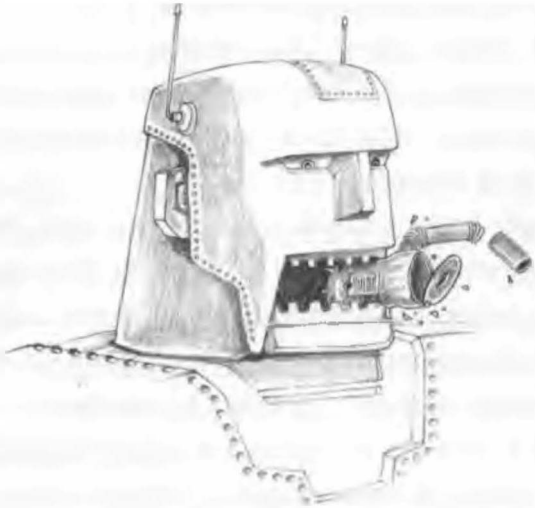
Demir Adam çalılıkları iterek yola çıktı. Hogarth da çiftçilerin arasına katıldı. Hepsi birlikte ağır ağır yoldan yukarı çıkmaya başladılar, Demir Adam da bütün dişlileri mırıldanarak, arkalarından geliyordu.

Köylerin içinden geçtiler. İnsanların bir yarısı bakmaya gelirken bir yarısı da koşup mutfaklarına, yatak odalarına saklanıyordu. Çiftçilerin ardında yürümekte olan Demir Adam'ı görenler gözlerine inanamıyordu.

Sonunda kasabaya ulaştılar ve büyük bir hurda deposuna geldiler. Her şey oradaydı işte: Yüzlerce eski otomobil, eski kamyonlar, eski lokomotifler, eski demir sobalar, eski buzdolapları, eski yaylar, yatak başları, bisikletler, putreller, demir kapılar, tencereler; bölgenin ne kadar hurda madeni eşyası varsa oraya yığılmıştı ve paslanıp duruyordu.

"İşte," diye bağırdı Hogarth. "Ye yiyebildiğin kadar!"

Demir Adam bakındı ve gözleri birden kırmızı oluverdi. Hurdalığın ortasına diz çöktü, bir dirseği üzerine uzandı. Yağlı, kapkara bir soba seçti ve bir karamela yer gibi keyifle çiğnedi onu. Üzerinde leziz

krom kalıntıları vardı. Ardından çift katlı bir karyola başı seçti ve bakır toplar gözlerinin zevkle ışımasına neden oldu. Demir Adam hiç böyle lezzetli şeyler yememişti ömründe. Orada uzanmış durmaktayken büyük bir kamyon hurdalığa girdi ve bir yığın paslı zincir boşalttı. Demir Adam bir avuç aldı zincirden ve ağzının içine sallandırdı; bütün spagettilerden daha lezzetliydiler canım!

Ve böylece, onu orada bıraktılar. Demir Adam cennete kavuşmuştu nihayet. Hogarth, Demir Adam'ı arada bir ziyaret ediyordu. Artık Demir Adam'ın gözleri mutlu bir mavi ışık saçıyordu. Pasları da kaybolmuştu. Yeni bir top namlısı gibi mavi mavi ışıldıyordu. Ve yiyor, yiyor, yiyor, yiyor, yiyordu; hiç ara vermeden.

Uzay Yaratığı ve Demir Adam

Bir gün garip bir haber çıktı. Herkes onu konuşmaya başladı. Gözler testekerlek, ağızlar kalabalık, sesler korku dolu, herkes ondan söz ediyordu.

Geceleri, gökteki yıldızlardan biri değişmeye başlamıştı. Bu yıldız her zaman küçücük bir yıldızdı, hiç önemli değildi. Orada parlayıp duruyordu, milyarlarca, trilyonlarca, silyonlarca yıldan beri sonbahar ve kış geceleri gökte dolaşıp duran Büyük Avcı'nın, Orion takımyıldızının içinde. Geçen bütün bu zamanda küçük yıldız hiçbir şekilde değişmemişti.

Ama şimdi birdenbire büyümeye başlamıştı.

Önce teleskoplarından göğü gözetleyen astronomlar fark etmişti bunu. Kaygılı çatık kaşlarla gözlemişlerdi olan biteni.

Hiç kuşkusuz küçük yıldız büyümekteydi. Büyümesi de durmuyordu. Büyüyor ve büyüyor ve büyüyordu. Her gece bir öncekinden biraz daha BÜYÜKTÜ.

Avcı Orion'un topuğunda rengârenk göz kırpan kocaman Sirius yıldızından daha büyüktü.

Jüpiter'den, o kocaman alev alev yanan gezegenden de büyüktü.

Herkes her gece açık açık görüyordu, nasıl da büyüyor, büyüyor, büyüyordu. Korkulu gözlerle bakıyorlardı yukarıya.

Sonunda dünyanın üstünde, gökyüzünde, ay büyüklüğünde, koyu, iç karartan bir kırmızılıkta asılı kaldı. Ve artık tek bir açıklama vardı: O yıldız büyüyordu çünkü yaklaşıyordu. Yaklaşıyor, YAKLAŞIYOR, YAKLAŞIYORDU!

Dünyaya doğru koşturuyordu son hızla.

Mermiden hızlı.

Füzelerden hızlı.

Meteordan hızlı.

O hızla dünyaya bir çarpsaydı eh işte, tüm dünya göz açıp kapayıncaya dek paramparça olurdu. Bir ekspres trenin bir kırmızı balık kavanozuna çarpmasından farksız olurdu.

Boşuna değildi insanların korkulu yüzlerle göğe bakmaları. Boşuna değildi astronomların çatık kaşlarla teleskoplarıyla gözetlemeleri yıldızı.

Ama birdenbire garip bir şey oldu!

Yıldız sanki durdu.

Orada asılı duruyordu, koyu, hüzünlü kırmızılıkta, ay büyüklüğünde. Küçülmüyordu. Büyümüyordu. Daha yakına gelmiyordu. Ama uzağa da gitmiyordu.

Herkes bunun neden ve nasıl olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Ne olmuştu? Ne olmaktaydı? Ne olacaktı?

Ve sonra yeni bir gariplik görüldü; bunu ilk fark eden astronomlar oldu.

Dev yıldızın ortasında, ufacık siyah bir benek belirmişti. İkinci gece bu beneğin kımıldandığı görülmüştü ve büyümüştü de. Üçüncü gece artık teleskopsuz da görülebiliyordu. Kırmızı, devasa, hüzün veren yıldızın ortasında kapkara, kıpırdayan bir leke vardı.

Beşinci gece, astronomlar onun bir yarasaya ya da kara bir meleğe ya da uçan bir kertenkeleye benzediğini fark ettiler; korkunç bir siluet dev yıldızın ortasından dosdoğru dünyamıza geliyordu. Dev yıldızdan gelen bu şey neydi?

Her gece astronomlar gözlem için teleskoplarının başına döndüklerinde, bu kara, korkunç varlık biraz daha büyümüş oluyordu. Ağır, dev kanat çırpışlarla, gövdesinin uzun ağır kıvranışlarıyla, kırmızı yıldızın ortasında kapkara durarak, uzayda yol alıyordu.

Birkaç gece içinde görüntüsü kırmızı yıldızı tü-

müyle karartti. Bu adsız, dev yarasa-melek büyük bir siyah kuğu gibi dünyaya doğru uçmaktaydı. Dosdoğru dünyaya geldiği kesindi.

Aradaki uzaklığı alması birkaç günden fazla sürmezdi.

Sonra korkunç bir gecede, kanatlarının göğün neredeyse tümünü kapladığı görüldü. Ay korkuyla ufka yakın bir yerden bakıyordu ve dünyadaki herkes, geceyi kaplayan dev gibi, kapkara kanatları korkuyla izliyordu.

Ertesi sabah Avustralya'ya indi.

Küüüt!

İnişinin sarsıntısı bir deprem gibi dolandı dünyayı, Londra'da fincanları şıngırdattı, Kaliforniya'da duvarlardaki resimleri yerinden oynattı, Rusya'da kaideleri üzerinde duran heykelleri çatlattı.

Garip şey sonunda yere inmişti ve bu, korkunç bir ejderhaydı!

Korkunç siyah, korkunç pullu, korkunç yamru yumru, korkunç boynuzlu, korkunç kıllı, korkunç pençeli, korkunç dişli, korkunç gözlüydü; gözlerinin her biri tarif edilemeyecek kadar iriydi, İsviçre büyüklüğündeydi. İşte orada oturmaktaydı, bütün Avustralya'yı kaplamış, kuyruğu Tazmanya'yı geçip denize dalmış, ön pençeleri Karpentarya Körfezi'ni oluşturan kara parçaları üzerindeydi. Allahtan, sıradağlar ve tepeler karnını vadilerden yukarıda tutmaktaydı da, Avustralyalılar bu yeni göğün altında, bu pullar-

dan yapılmış çatının altında, zifiri karanlıkta dolanabilmekteydiler. Sonra ejderhanın yanlarından sızan ışıklarda toplaştılar. Elbette, ejderya indiğinde dağların tepelerinde olanlar yamyassı ezilmişlerdi. Onlar için yapılacak bir şey yoktu. Ve işte korku orada oturuyordu ve dünyadaki ülkelere tepeden bakıyordu.

Niçin gelmişti? Bu canavarın gelmesiyle dünyanın başına neler gelecekti?

Herkes bekliyordu. Gazeteler başka hiçbir şeyden söz etmiyordu. Uçaklar bu uzay-yarasa-melek ejderhasının yakınına uçup fotoğraf çekiyordu. Avustralya'nın üzerinde bütün dağlardan daha yüksek uzanmaktaydı, Asya'daki Hindukuş Dağları'ndan bile yüksekti ve sadece kafası bile İtalya kadardı.

Bütün bir gün, dünyadaki herkes korkuyla titrer ve ağlarken ve kendilerini kurtarması için Tanrı'ya yakarırken, uzay-yarasa-melek-ejderhası dinleniyordu, çenesi Hint Okyanusu'na gömülmüştü, deniz alt çenesine bile çıkmıyordu oysa.

Ama ertesi sabah erkenden dev sesi dünyanın dört bir köşesinde gümbürdedi. Doyurulmak istiyordu. Ve yemek istediği şey de canlılardı. İnsanlar, hayvanlar, ormanlar, umurunda bile değildi, canlı olsun, yeter ki. Ama acele etmeliydiler beslemek için yoksa Trans-Sibirya demiryolundan daha uzun olan dilini uzatır ve yalardı kocaman yaşam parçalarını yeryüzünden; kentleri, ormanları, çiftlikleri, ne varsa artık. Yeryüzü kavrulmuş bir çakıl taşına dönerdi; elbette beslenmezse hemen beslenmezse olurdu bütün bunlar.

Ses, bir saat boyunca dünyanın çevresinde her yanı sarsarak gümbürtüyle dolaşıp mesajını verdi. Sonunda bitti ve bekleme süresi başladı.

Yeryüzündeki herkes kafa kafaya verdi. Beslese-ler bile nasıl doyuracaklardı ki onu? Hiçbir zaman karnı doymayacaktı ve her yeni gün bir önceki gibi aç olacaktı. Avustralya büyüklüğündeki bir canavarı doyurmak mümkün müydü? Avustralya kocaman bir ülkeydi, Avrupa'nın bütün ülkeleri kolayca sığardı Avustralya'ya. Canavarın sadece midesi Almanya büyüklüğündeydi herhalde.

Hayır, doyuramazlardı onu. Dünya'daki tüm insanlar bu uzay-yarasa-melek-ejderhasını ya da her ne ise onu doyuramayacaklarına karar verdiler: Savaşacaklardı onunla. Savaş ilan edeceklerdi ona ve hepsi bir araya gelecek ve onu parçalayıp yeryüzünden atacaklardı. Ve sonunda dünyadaki bütün insanlar canavara savaş ilan ettiler ve büyük ortak harekât için hepsi ordularını verdi.

Ne müthiş bir saldırıydı!

Roketler, atılan-fırlatılan her türlü şey, güdümlü füzeler ve bombalar, obüsler ve alev makineleri, her şey denendi. Patlamaların dumanları Pasifik'in üstüne kayıp gitti, emekleyen kapkara bir anakara gibi. Savaşın gümbürtüsü ejderhanın inişi kadar, hatta ondan da fazla titretti dünyayı.

Sonra gürültü dindi ve duman çekildi. Ve dünyadaki insanlar umutsuzlukla haykırdılar. Ejderha düpedüz gülümsüyordu. Gülümsüyordu! Yanına cesaretle sokulan uçakların çektikleri fotoğraflarda gülümseyen bir yüz vardı ve bu fotoğraf bütün gazetelerde yer alıyordu.

İyice gıdıklanmış gibi gülümsüyordu.

Dünyadaki herkes kaygılanmıştı artık. Hepsi de büyük savaşçılardı. Hepsi de paralarının ayırabildikleri bölümünü savaşa hazırlık için harcamıştı, her zaman daha büyük ve daha iyi silahlar yapmışlardı, şimdi de hepsi ellerinden geldiğince bu nesneyi dün-

ya yüzünden söküp atmak için uğraşmıştı ve neydi sonuç?

Ejderha gülümsemişti sadece ve gövdesinde bir çizik bile görünmüyordu.

İnsanların silahları onun üzerinde etkili olamıyordu.

Ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bu yaratık uzayın derinliklerinden, bir yıldızın tam ortasından gelmişti. Hiç kimse neden yapılmış olduğunu bilmiyordu. Belki de hiçbir şeyle, hiçbir şekilde yok edilemeyecekti.

Ve uzay-yarasa-melek-ejderhası bir kez daha konuştu.

İlk yemeğini hazırlamaları için insanlara bir hafta süre tanıyordu. Dilediklerini hazırlayabileceklerini söyledi ejderha. Ama bir haftada hazırlayamazlarsa kentlere ve kasabalara girişecekti.

Dünyadaki insanlar, krallar, başbakanlar ve bakanlar, çiftçiler ve fabrika işçileri ve bürolarda çalı-

şanlar yakınmaya başladılar. Neler gelecekti başlarına? Canavarın var olmadığını söylemek isterlerdi ama nasıl yaparlardı bunu? İşte oradaydı, Avustralya'yı kaplamıştı, dünyanın bütün ülkelerinin tepesinden bakıp duruyordu.

Sonra küçük oğlan Hogarth duydu bütün olup bitenleri. Dünyadaki herkes ondan söz ediyor ve üzülüyordu zaten.

Demir Adam'ın bir şeyler yapabileceğinden emindi. Uzay-yarasa-melek-ejderhasıyla karşılaştırıldığında Demir Adam çok büyük sayılmazdı elbette. Demir Adam sadece yüksek ağaçlar boyundaydı. Gene de Hogarth, Demir Adam'a güveniyordu.

Hurdalıktaki Demir Adam'ı ziyarete gitti ve dünyayı tehdit eden büyük canavardan söz etti ona.

"Lütfen," dedi, "onu buradan defedecek bir şeyler düşünemez misin? Sen de beceremezsen bu hepimizin sonu demektir."

Demir Adam, düşünceli düşünceli en sevdiği çerez olan sulu, baharatlı, eski gaz sobasını çiğnedi. Ağır ağır başını salladı.

"Lütfen bir şeyler düşün," diye haykırdı Hogarth. "Eğer bu uzay-yarasa-melek-ejderhası dünyadaki bütün yaşamı yalayıp yutarsa senin hurda demirlerin de sonu gelir çünkü onları üreten hiç kimse kalmaz."

Demir Adam durakladı. Düşünüyor gibiydi. Birden farları kırmızı, yeşil, mavi yanıp sönmeye baş-

ladı. Ve yerinden doğruldu. Gıcırtılı bir sesle, buyruklarını verdi. Hogarth sevinçle dans etti. Demir Adam harika bir fikir bulmuştu. Demir Adam, dünya şampiyonu olarak, uzaydan gelen canavarın karşısına dikilecekti.

Demir Adam Meydan Okuyor

Yitirecek zaman yoktu. Demir Adam parçalanmasına hiç ses çıkartmadı. Kolları, bacakları, gövdesi, başı ayrıldı birbirinden ve her biri farklı bir havayolunca Avustralya'ya taşındı. Tek parça taşınamayacak kadar büyüktü çünkü.

Aynı anda Çin'den demir ızgara parçalarıyla yüklü bir gemi, Japonya'dan da fueloil yüklü bir başka gemi yola çıktı. Bunları Demir Adam istemişti. Izgara parçaları, fueloil ve bir mühendisler grubu Kuzey Avustralya'da, uzay-yarasa-melek-ejderhasının boynunun yakınında kıyıya çıkartıldı. Sonra da Demir Adam'ın parçaları aynı yere getirildi ve mühendisler Demir Adam'ı birleştirdiler. Demir Adam sahilde ayağa kalktı ve canavara seslendi.

"Doğrul," diye kükredi. "Doğrul ve bak bakalım, seni gidi koca uzay-kertenkelesi."

Uzay-yarasa-melek-ejderhası ağır ağır doğruldu. Hiç fark etmemişti boynunun yakınlarındaki kıyıya gemilerin ve uçakların telaşla gelip gittiğini. Şimdi, gözüne küçücük görünen ama sesi büyük olan Demir Adam'a şaşkınlıkla bakıyordu.

Demir Adam tekrar konuştu.

"Seni savaşa çağırıyorum," diye bağırdı, "gel güçlerimizi sınayalım."

Güçleri sınamak mı? Uzay-yarasa-melek-ejderhası kulaklarına inanamıyordu. Küçücük, minicik bir yaratık olan Demir Adam onu güç yarışına mı çağırıyordu? Güldü buna. Uzun uzun ve kaba kaba. Sonra tekrar süzdü Demir Adam'ı, kahkahasının yankısı dünyanın çevresinde dolanırken. Gökten aşağılara doğru bakıp kıyıdaki bu garip, küçük, çevresinde miniminnacık adamların kaynaştığı yaratığı süzdü.

"Ve ben senden daha güçlü olduğumu kanıtlarsam benim kölem olacağına söz vermelisin, diye bağırdı Demir Adam.

Ejderha gülümsedi. Uçaklar çevrelerinde uçuyor, uzay-yarasa-melek-ejderhası ile Demir Adam arasındaki bu şaşırtıcı konuşmayı izliyorlardı. Açık denizlerdeki gemiler de teleskoplarla incelemekteydiler.

"Ve eğer sana yaptığım bu çağrıya yanıt vermezsen," diye bağırdı Demir Adam, "sen korkak, zavallı bir sürüngensin; uğraşmaya da değmezsin."

Uzay-yarasa-melek-ejderhası öylesine şaşırmıştı

ki kabul etti öneriyi. Ne olacak, diye düşündü, bu salak küçük yaratık soytarılıklarını sona erdirince, ben de onu yalar yutarım. Böylece canavar öneriyi kabul etti ve güç gösterisinin ne olacağını beklemeye başladı. Ne önemi vardı ki isterse Demir Adam'ı tek kirpiğiyle bile yere yapıştırabilirdi.

Mühendisler, bütün parçaları birleştirerek kocaman ızgarayı tamamladılar, ev büyüklüğünde kocaman demir bir yatak çıktı ortaya. Bunun altına da çelik kaplı bir çukur hazırladılar. Sonra çukurun içine fueloilleri boşalttılar. Uzay-yarasa-melek-ejderhası seyrediyordu olanı biteni.

Sonra da fueloil ateşe verildi ve alevler ızgaranın demirleri arasından kükreyerek yükseldi.

Ardından, uzay-yarasa-melek-ejderhası ilk şaşkınlığını yaşadı. Demir Adam sırtüstü ızgaraya, alevlerin arasına uzanıyor, ayak bileklerini birbiri üstüne atıyor, ellerini başının altına alıyordu, tıpkı bir yatağa uzanır gibi ve bu sırada da alevler altında ve çevresinde deli gibi fışkırıyordu.

Canavar bakakaldı ve Demir Adam alevlerin ortasında gülümsedi.

Alevler daha da vahşileşmişti. Izgara kıpkırmızı olmuştu. Demir Adam'ın saçı, dirsekleri ve ayak parmakları da kızarmıştı. Gövdesi önce mavi, sonra siyah oldu ve donuk donuk ışıldamaya başladı. Korlaşıyordu. Hâlâ canavara gülümsemeye devam ediyordu ve alevler gitgide artıyordu.

Artık Demir Adam baştan ayağa kızarmıştı. Az sonra hemen hemen akkor haline gelecekti. Ve hâlâ gülümsüyordu, bembeyaz dudakları ve kızgın-beyaz gözleriyle. Ve bütün bu süre içinde uzay-yarasa-melek-ejderhası durumu şaşkın şaşkın izlemekteydi.

Artık fueloil tümüyle yanmış, tükenmişti. Birden alevler söndü, titreştiler ve kayboldular. Akkor halindeki Demir Adam doğruldu, ayağa kalktı, parıldayan yatağından kaskatı kalktı ve soğumak için kumsalda ileri geri gidip gelmeye başladı. Ağır ağır soğuyordu. Bembeyazken önce turuncuya, sonra turuncudan kırmızıya, kırmızıdan siyaha dönüştü, sakin sakin kollarını sallayarak gidip gelirken.

Sonra canavara seslendi.

"Eğer sen de benim gibi kendini akkor hale sokamazsan benden daha zayıfsın demektir ve ben kazanırım ve sen de benim kölem olursun."

Canavar gülmeye başladı.

"Pekâlâ," diye kükredi. "Ateşi yakın, ben de üstüne yatayım."

Tekrar güldü. Demir Adam'ın Avustralya büyüklüğünde bir ateş yakamayacağını biliyordu çünkü. Ama birden gülmesi kesildi. Demir Adam yukarıyı işaret ediyordu, güneşi.

"İşte senin ateşin," diye bağırdı. "Git ve oraya uzan. Git güneşe uzan, akkor olana kadar."

Canavar güneşe baktı. Birden garip bir şekilde buz kesti sanki gövdesi. Ama nasıl reddederdi ki? Pekâlâ! Ve yola çıktı.

Ağır, dev kanat çırpmalarla kocaman gövdesini dünyadan kaldırdı ve ağır ağır güneşe doğru uçmaya başladı, bütün dünya gözlüyordu olanı biteni...

Ağır ağır yol alıyordu, giderek küçülüyordu. Sonra eğri büğrü kara bir görüntü olarak kondu ve güneşe yayıldı. Herkes bakıyordu. Sonra canavarın ışımaya başladığını gördüler. Önce mavi, sonra kırmızı, sonra da turuncu. En sonunda görünmez olmuştu, güneş gibi ışıltılı bir aklığa dönüşmüştü. Canavar akkor halinde durmaktaydı güneşte.

Sonra onun geri döndüğünü gördüler, parıl parıl bir şey güneşten ayrılmaktaydı. Uçtukça kırmızıya dönüştü bu şekil. Kıvranıyor ve giderek büyüyordu. Ağır ağır siyah yarasa kanatlı ejderha görünümünü aldı tekrar, dünyaya doğru uçuyordu, alçaldı, alçaldı, büyüdükçe büyüdü ve yaklaştıkça soğumaktaydı, taa ki

GÜUUM!!!

İndi dünyaya, bu kez öncekinden sert inmişti Avustralya'ya. Öyle sert inmişti ki dünyanın dört bir köşesindeki çanlar kulelerinden, kuş yumurtaları yuvalarından fırlamıştı. Canavar, Demir Adam'a gözlerini dikti.

Ama eski canavara pek benzemiyordu! Boynuzları eğrilmişti, yüzü kırışmıştı ve kapkaraydı, pençeleri kavrulmuş ve körelmişti, gövdesi gevşek gevşek sarkıyordu ve büyük paçavra benzeri delikler açılmıştı kanatlarında. Güneşin alevleri içinde çok korkunç anlar yaşamış olmalıydı. Ama başarmıştı ve işte buradaydı. Güneşteki alevler yeryüzünde olmuş olacak bütün alevlerden çok çok daha kızgındı.

"İşte," diye kükredi. "Başardım."

Demir Adam başını salladı. Ama yanıt vermek yerine mühendislere işaret verdi. Bir kez daha ızgaraların altındaki çukura yakıt boşaltıldı. Bir kez daha alevler kükreyerek yükseldi ve masmavi berrak göğe kapkara dumanlar çıktı. Ve bir kez daha Demir Adam alev alev yanan ocağın üzerindeki ızgaraya uzandı.

Uzay-yarasa-melek-ejderhası korku içinde bakıyordu. Bunun kendisi için ne anlama geldiğini biliyordu. Bir kez daha gitmesi gerekecekti güneşin alevleri arasına.

Ve şimdi Demir Adam'ın saçı, ayak parmakları ve dirsekleri korlaşmıştı. Sırtüstü yatmış, ejderhaya gülümsüyordu. Ve bütün gövdesi kızarıyordu, sonra turunculaşıyor, sonra da bir ampulün içindeki ışıl ışıl parlayan tel gibi bembeyaz oluyordu.

Tam bu sırada Demir Adam müthiş korkmaktaydı. Alevler daha fazla kızgın olursa ne olurdu? Erirdi. Erir ve pekmez gibi, damla damla ateşe düşmeye başlayabilirdi ve bu da onun sonu olurdu. Ateşten hoşlanıyor gibi ejderhaya gülümsüyorduysa da hiç hoşlanmıyordu ve çok, pek çok ko rkuyordu.

Mühendisler birkaç kilometre geride, kıyıda, kalın asbest levhaların ardında başlarındaki saçların alazlandığı hissediyor ve Demir Adam'ın sonunun geldiğini düşünüyorlardı. Belki de fueloili biraz fazla kaçırmışlardı.

Tam bu sırada, Demir Adam'ın kulağının kenarının erimeye başladığı saniyede, yakıt yanıp bitti ve alevler söndü. Mühendisler sahilden koşa koşa geldiler. Demir Adam'ın korkunç yatağından kalktığını ve kumlar üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelerek soğumaya çalıştığını gördüler.

Neden sonra Demir Adam ejderhaya baktı. Alevler arasında geçirdiği büyük sıkıntıdan sonra konuşmakta zorluk çekmekteydi. Konuşmak yerine, güneşi işaret etmekle yetindi ve parmağını güneşe doğru uzattı, ejderhaya bakarken.

"Bu da ikincisi," demeyi başardı zar zor. "Sıra sende şimdi."

Canavar gülemedi. Kocaman kanatlarını çırparak, uzun eğri büğrü gövdesini kıvırıp bükerek dünyadan ayrıldı ve göğe yükselerek güneşin yolunu tuttu. Sıra şimdi kendisindeydi. Ve gülmüyordu. Geçen sefer berbattı her şey. Ama yine de gitti. Demir Adam'ın kazanmasına izin veremezdi. Dünyalı Demir Adam'ın bu korkunç yarışmayı kazanmasına göz yumamazdı.

Ve dünyanın tüm kameraları ve teleskopları onun güneşe uçuşunu izlemeye başladı. Önceki gibi alevler arasına inişini gördüler. Önceki gibi eğri büğrü görüntüsü güneşin ortasına bir mürekkep lekesi gibi yayılmıştı. Kıpkırmızı ışıldamaya başladığını gördüler önce, sonra turuncu oldu. Sonra da onu göremez oldular artık. O ve güneş, tek bir köreltici aklıktı.

Bir kez daha başarmıştı! Ama güneş onu yakıyor muydu acaba? Güneşte erimiş miydi? Neredeydi?

Yoo, işte oradaydı, orada, geliyordu. Ağır ağır uzayda yol almaktaydı. Öncekinden daha ağır ağır geliyordu. Akkor gövdesi uçarak gelirken soğuyordu; önce kırmızıya dönüştü yaklaşırken ve büyüdükçe, yaklaştıkça, sonunda tekrar siyah oldu rengi. Ve büyük kapkara nesne kanat çırparak uzaydan geldi ve nihayet

GÜÜÜMMM!!!

Öncekinden de daha sert indi Avustralya'ya. Bu kez çarpma o kadar sert olmuştu ki bazı gökdelenleri devirdi, deprem dalgaları limanları sildi süpürdü ve inek sürülerini sırtüstü yatırdı. Dünyanın her yerinde o sırada bisiklete binmekte olan herkes anında düştü bisikletinden. Uzay-yarasa-melek-ejderhası böyle sert inmişti çünkü yorgun düşmüştü. Artık çok değişmiş bir canavardı. Güneşin alevlerinin etkisi korkunç bir görünüm vermişti ona. Kanatlarından geriye paçavra parçaları kalmıştı. Derisi gevremişti. Ve gövdesindeki bütün yağlar güneşin alevleriyle değişime uğramış, kıymetli taşlara dönüşmüştü; mücevherler, yakutlar, zümrütler, firuzeler ve dünyada eşi benzeri görülmedik pek çok çeşit. Ve öyle sarsak bir şekilde indiği için yere, bütün bu kıymetli taş yığını kavruk derisinin gözeneklerinden dışarı uğramış ve dağılmıştı altındaki Avustralya çölüne.

Ama Demir Adam, uzay-yarasa-melek-ejderhasına acımamak için kendini tuttu. Mühendislere bir işaret çaktı.

"Üçüncü raund," diye bağırdı.

Ve mühendisler yakıt boşaltmaya başladı. Ama bu da neydi ki? Devasa bir boğuk ses duyuldu. Gümleyen, hırlayan, vızlayan, dızlayan bir ses. Uzay-yarasa-melek-ejderhası ağlıyordu. Demir Adam bir kez daha kendi ocağına uzanırsa bunun anlamı canavarın da kendini güneşte bir daha kızartması anlamına geliyordu ve buna dayanacak gücü kalmamıştı.

"Yeter, yeter, yeter!" diye höykürdü.

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Demir Adam. "Ben devam etmek istiyorum. Her birimiz sadece iki kez denedik."

"Yetti artık," diye bağırdı ejderha. "Yetti de arttı bile. Bir başkasına dayanamayacağım. Güneşin alevleri korkunç geliyor bana. Pes ediyorum."

"Öyleyse ben yendim," diye bağırdı Demir Adam. "Çünkü kendimi yeniden kıpkırmızı hale getirmeye hazırım. Sen cesaret edemiyorsan ben yendim demektir."

"Sen yendin, evet, sen yendin ve ben de senin kölenim," diye bağırdı uzay-yarasa-melek-ejderhası. "Ne istersen yaparım, yeter ki beni güneşe gönderme."

Ve soğutmak için çenesini Pasifik'e gömdü.

"Çok güzel," dedi Demir Adam. "Şimdiden sonra sen dünyanın kölesisin. Ne yapabilirsin?"

"Ne yazık ki," dedi uzay-yarasa-melek-ejderhası, "bir işe yaramam ben. Hiçbir halta yaramam. Bizim yaptığımız tek şey uzayda uçmak ve müzik yapmaktır."

"Müzik yapmak mı?" diye sordu Demir Adam. "Nasıl yani? Ne tür müzik?"

"Kürelerin müziğini hiç duymadın mı?" diye sordu ejderha. "Uzayın kendi yarattığı bir müziktir. Tüm yıldızların içlerindeki tüm ruhlar şarkı söyler. Ben bir yıldız ruhuyum. Ben de şarkı söylerim. Kürelerin müziği uzayı barış içinde tutar."

"Madem öyle, ne demeye dünyayı yemeye kalktın?" diye sordu Demir Adam. "Eğer hepiniz orada böylesine barışçılsanız böylesine açgözlü ve kaba bir düşünceye nasıl kapıldın?"

Ejderha bu sorudan sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda şöyle dedi:

"Öyle, birden aklıma geldi. Neden bilmiyorum. Dünyadaki savaş naraları, savaş gürültülerini dinlerken esti aklıma, heyecanlandım ve katılmak istedim ben de."

"Neyse, bize şarkı söyleyebilirsin," dedi Demir Adam. "Uzun bir zamandan beri dünya yüzündeki hiç kimse kürelerin müziğini duymadı. Hepimize yararı dokunabilir."

Böylece her şey kararlaştırılmış oldu. Uzay-yarasa-melek-ejderhası yıldızını Orion takımyıldızına geri gönderecek ve kendisi de ayın içinde yaşamaya başlayacaktı. Ve her gece gökyüzünde, dünyayı çepeçevre uçarak dolaşacaktı şarkı söyleyerek.

Ürkütücü görüntüsü gece göğünde yüzer gibi süzülürken kimseyi korkutmuyordu çünkü kendisi de siyahtı ve onun için de göze görünmüyordu. Ama bütün dünya duyabiliyordu onu, bu garip, bütün uzayı doldurduğu izlenimi uyandıran yumuşak müziği, derin ürpertici şarkıyı, milyonlarca ses birden söylüyordu sanki.

Bu sırada Demir Adam dünyanın kahramanı olup çıkmıştı. Yeniden hurdalığa dönmüştü. Ama şimdi herkes ona hediyeler gönderiyordu. Bazıları ona sadece bir çivi gönderiyordu. Başkaları eski otomobil. Zengin bir adam ona bir transatlantik bile yollamıştı. Orada, hurdalığında, yan gelip yatıyor, çiğneyip duruyordu, bir kulağı son kızartma deneyinde hafifçe eridiği için biraz düşmüştü. Çiğnerken, gökyüzündeki devasa kölesiyle uyumlu bir şekilde şarkı mırıldanıyordu.

Ve uzay-yarasa-melek-ejderhasının şarkısı hiç beklenmedik bir etki yaratmıştı. Dünya birdenbire son derece barışçıl bir yer olmuştu. Şarkı herkesin içine işliyor ve onları yıldızlı gökler gibi dinginleştiriyor ve küçük itiş kakışların yerine huzur getiriyor-

du. Garip, yumuşak, büyülü uzay müziği dünyadaki tüm insanları değiştirmeye başlamıştı. Silah yapmayı bırakmışlardı. Ülkeler birbirleriyle yan yana güzel güzel nasıl yaşayacakları üzerine düşünür olmuştu, birbirlerini nasıl ortadan kaldıracaklarını düşünmek yerine. Tek istedikleri, uzaydaki dev şarkıcının bu garip, yabanıl, huzur verici müziğinin tadına varabilmek için barış içinde yaşamaktı artık.

YAŞ
8
9
10
11
+

Ted Hughes
DEMİR ADAM

Demirden Bir Dev

Boyutları, ışık saçan gözleri ile görenleri hayrete düşüren Demir Adam, insanların dünyasında birdenbire ortaya çıkar. Önüne gelen her metal ile karnını doyuran bu dev ile nasıl baş edeceklerini düşünen insanlar bir de uzaydan gelen başka bir yaratığın varlığıyla sarsılırlar. İnsanlar, Demir Adam'dan yardım isteyecek mi dersiniz?

ÇOCUKLARIN SAĞLIĞI BİZİM İÇİN ÖNEMLİ!

Tüm hammaddeler laboratuvarda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

7.00 TL
KDV İÇİNDEDİR

CAN ÇOCUK

ISBN 978-975-07-1371-2